

ΣΥΛΛΟΓΗ
ΑΘ. Ι. ΠΑΡΧΑΡΙΔΟΥ

κ. Γ. Καυδινιάδου (Καύη)
Συλλογή 1945
(Δ.Κ.Π) Σπυριδίου

ΔΗΜΩΔΗ
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ

Βιβλιοθήκη Γκαρ. Δ. Καυδινιάδου-Καύης
διδασκάλου-συνομογενάρου
εξ Αρρυσού της 25.5.1945

Σπυριδίου 1945
Καύης

1. Ἀκρίτας οὐνταν ἔλαμνεν. — 2. Ἀκρίτας καὶ ὁ Χάρον. — 3. Ὁ Μάραντον. — 4. Ὁ Γιάννης. — 5. Τῆ Τρίχας τὸ γεφύρι. — 6. Τοῦ Γῆλ τὸ κάστρον. — 7. Ἡ Δεσποινὴ. — 8. Τὸ φίλεμαν. — 9. Ἡ Λεμόνα. — 10. Ἐνα καράβι Κρητικόν. — 11. Κρωμέτκα τραφθίας (δίστιχα).

ΚΑΛΛΙΘΕΑ-ΑΘΗΝΩΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ

1. Ἀκρίτας ὄνταν ἔλαμνεν.

Ἀκρίτας ὄνταν ἔλαμνεν σὴν παραποταμέαν,
ἐπέγγεν κι' ἔρτουν κι' ἔλαμνεν τὴ μέραν πέντε' αὐλάκια,
ἐπέγγεν κι' ἔρτουν κι' ἔσπερνεν ἐννέα κότσα σπόρον.
Ἐρθεν πουλὶν κι' ἐκόνεψεν σοῦ ζυγονὶ τὴν ἄκραν
σκοῦται καὶ καλοκάθεται σοῦ ζυγονὶ τὴ μέσῃν.
—Ὅπισ, πουλὶν, ὀπίσ, πουλὶν, μὴ τρῶς τὴ βουκεντροέαν.
Καὶ τὸ πουλὶν κελάϊδησεν σὰν ἀνθρωπὴ λαλίαν.
—Ἀκρίτα μου, γτὸ κάθεται, γτὸ στέκει καὶ περμένεις;
τὸ ἔνοικο σ' ἐγάλασαν καὶ τὴν καλὴ σ' ἐπέραν,
τ' ὄλον καλίον τ' ἄλογο σ' στώννε καὶ καβαλκεῦνε
καὶ τ' ἄλλα τὰ καθότερα σ' στέκνε καὶ χλημυτίζνε.
Ἀκρίτας παραθύμασεν, Ἀκρίτας ἐθερέθεν.
Κάρφωσεν τὸ βουκέντριν ἀτ καὶ ἔστεισεν τὰ βούδε ἀτ.
Ὅλα τὰ ὄρνεα φοβερίζ, τ' ὄρεα καὶ τὰ ραχία
τοῦ κλέφτες ἐφοβερίζεν νὰ μὴ κλέψνε τ' ἐγίνιν
καὶ τὰ πουλιὰ φοβτιρίζεν νὰ μὴ τρώγγε τὸ σπόρον.
Ἀφὺν καὶ πάει Ἀκρίτας ιμ, ὁ κρίαρον Ἀκρίτας.
Εὐρίκ τὰ πόρτας ἀνοιχτὰ τὰ παραθύρε' ἀκλειδεα,
πάει κι' εὐρίκ τοὺς μαύρους ἐτ. στέκνε καὶ χλημυτίζνε.
—Τσ' ἀστράφτει σὴν Ἀνατολὴν νὰ βόϊεται σὴν Δύσιν;
σὸν Θόν ἔσουν, νὲ μαῦροι μου, τσ' ἐφτάν καὶ κοντοφτάνει;
Κανεὶς, κανεὶς 'κι ἐλάλεσεν, κανεὶς 'κι ἀπολοέθεν
καὶ τὸ γαγούζιν τ' ἄλογον λαλεῖ κι' ἀπολογᾶται.
--Ἄσ σὰ κρουφατάσματά σ ἐφτάνω, κοντοφτάνω.
Ἀπὰν ἀτου ἐλάγγεψεν, ἐχπάστεν κι' ἔχ καὶ πάει
Βιτισκοπα τὸν μαῦρον ἀτ νὰ φτάν καὶ κοντοφτάνει.
Ἀκρίτας πρὶν νὰ πρόφτανεν ἢ κὸρ ἔρθεν κι' ἐδέβεν.
Οὐτζόπουλα ἐπέντεσεν ἀπὰν σοὸ σταυροδρόμιν.
—Σὸν Θόν ἔσουν, οὐτζόπουλα, πουθὲν χαρὰν ἐδέβεν;
—Κάθάν ὦραν χαρὰ δευβαίν, κάθάν ἡμέραν γάμος,
ἄμιον τ' ἀτόγγον τὴ χαρὰν ἄλλο χαρὰν 'κι ἐδέβεν
κάθάν τσατσὶν μαλλὶν κρατεῖ, κάθε λιθάριν αἴμιον.

Βιτσοκοπᾶ τὸν μαῦρον ἄτ, νὰ φτᾶν καὶ κοντοφτάνει.
'Ακρίτας μ' 'κι ἐπρόφτασεν ἢ κόρ ἔρθεν κι' ἐδέβεν
ἐπῆεν 'κι' ἐταγιάνεψεν σσῆ Δέβας τὸ γεφύριν.
'Εκεῖ κάθουνταν Ἐλλενοι, ἄτόναν φοβερίζνε.
— Δεαβάστε με, νὲ Ἐλλενοι, τῆ Δέβαν ἄς δεαβθίνω,
ὁ μαῦρον νέον πουλάριν ἔν, χωρὶς ταῖν 'κι μένει,
ἢ κάλη μ' νέον κορά'σον ἔν, χωρὶς τ' ἔμὲν 'κι στέκει
(τὸν θάνατόν ἄτ 'κι νουνίζ, τὴν κάλην ἄτ θυμάται).
'Ἄν κρούω καὶ σκοτώνω σας θὰ λέγνε με φονέα,
ἂν κρούω 'κι σκοτώνω σας θὰ λέγνε μ' ἐφοβέθεν
καλλίον 'κι σκοτώνω σας κι' ἄς λέγνε μ' ἐφοβέθεν.
Κλόσκειται σὺρ τὸν μαῦρον ἄτ καὶ σσὸ βαθὺν λιμνίτσιν,
βιτσοκοπᾶ τὸν μαῦρον ἄτ νὰ φτᾶν καὶ κοντοφτάνει.
'Ακρίτας μ' 'κι ἐπρόφτασεν ἢ κόρ ἄπερ ἐσέβεν.
'Ἐπῆεν κι' ἐταγιάνεψεν καὶ σσοῦ κα'στρὶ τὴν πόρταν,
ὁ μαῦρον ἐγλημύτιξεν κι' ὁ κά'στρον ὄλ ἐσέϊεν.
'Ἡ κόρ' ἐπαραγνώριξεν, εἶπεν, «ἔρθεν 'Ακρίτας».
— 'Ἀνοίξετέ με, νὲ πορτάρ, ἀνοίξετε κι' ἄς ἐμπαῖνω.
ὁ μαῦρον νέον πουλάριν ἔν, χωρὶς ταῖν 'κι μένει,
ἢ κόρ νέον κορά'σον ἔν, χωρὶς τ' ἔμὲν 'κι στέκει.
'Ἐνοιξαν ἄτον οἱ πορτάρ, ἴμπαιν ἄπερ 'Ακρίτας.
'Ἄλλοι σκαμνία δίγν' ἄτον, ἄλλοι καυκὶν ἀπλώννε,
καὶ σσὸ σκαμνὶν ἄτ κάθεται καὶ τὸ καυκὶν ἐπέρεν.
— Γιὰ σοῦς, γιὰ σοῦς 'Ακρίτα μου, καὶ μὴ πολυλογίζεις,
ἀδὰ μεγάλον στρατέμαν ἐσέσαν κυνηγάει.
'Ἐσυρεν τὸ σπαθίτσιν ἄτ ἄσσὸ χρυσὸν θοκάριν,
'χίλιους μπροστά τ' ἐσκότωσεν καὶ μύριους ἀπὸ πίσω,
ἄλλα τρακό'σους φάραγκους σσῆ Δέβας τὸ γεφύρι.
'Ἐπῆρεν τὴν κόρ κι' ἔφυγεν ἐννέα πουρνοβράδεα,
ἐπῆεν καὶ ν' ἐκόνεψεν σσῆν παραποταμέαν,
ἔβγαλεν ἄσσὸν κόλφον ἄτ, ἄπ' ὄλα τὰ γεννέας.
— Γιὰ φά, κόρη, γιὰ φά, κόρη, κιοζέτεψον τὰ στρατάς.
'Ακρίτας ἐπεκούμπιξεν, ἕναν ὕπνον ἐπῆρεν.
'Ἡ κόρ τερεῖ τὸ πέραν κι' ἂν, φουσατόν κατεβαίνει.
ἐντρέλεται νὰ λέη ἄνον «φουσατόν κατεβαίνει».
'Τὰ δάκρσα τς ἐκατήβαιναν σσ' 'Ακρίτα τὴν καρδίαν.
'Ἐγγέφυξεν κι' 'Ακρίτας μου ἄσσὸ γλυκὴν τὸν ὕπνον.
— Κόρη ἐκεῖν πὸν ἔρχοινταν κανέναν 'κι ἐγνωρίζεις;
— Μπροστά πὸν ἔρετ' ὁ καβαλάρης ὁμᾶζ νὰ ἔν ὁ κύρι μ,
κι' ἐκεῖν οἱ μαῦρ οἱ ἀλογάντ ὁμᾶζιν νὰ εἶν τ' ἀδέλφειά μ.
κι' ἐκρίνε ἢ γερανόφορος ὁμᾶζ νὰ ἔν ἡ μάνα μ.

2. Ἀκρίτας καὶ ὁ Χάρων.

Ἄκρίτας κάστρον ἔχτιζεν κ' Ἄκρίτας περιβόλι
σ' ἕναν ὁμάλ, σ' ἕναν λιβάδ, σ' ἕναν πιδέξον τόπον.
Ἄσα τοῦ κόσμου τὰ φυτὰ ἐκεῖ φέρον καὶ φυτεύει
κ' ὅσα τοῦ κόσμου τ' ἀμπέλια ἐκεῖ φέρον ἀμπελώνει,
κ' ὅσα τοῦ κόσμου τὰ νερά ἐκεῖ φέρον κ' αὐλακῶνει,
κ' ὅσα τοῦ κόσμου τὰ πουλιά ἐκεῖ πᾶν καὶ φωλιάζει.
Πάντα κελαΐδναν κ' ἔλεγαν, «Πολλὰ θὰ ζῆ Ἄκρίτας!»
κ' ἕναν πουρνόν, πουρνίτζικον καὶ Κερεκὴν ἡμέραν
αἰτὰ κελαΐδναν κ' ἔλεγαν «Αὔρι ἀποθάν Ἄκρίτας!»
Ἦ κάλη αἰ βαρυκάρδισεν καὶ βάρυαναστενάζει.
— Ἀκοῦς, ἀκοῦς, Ἄκρίτα μου, ντὸ λέγνε τὰ πουλόπα;
πάντα κελαΐδναν κ' ἔλεγαν, «Πολλὰ θὰ ζῆ Ἄκρίτας»,
κ' αἰτώρα κελαΐδουὺν καὶ λεγν, «Αὔρι ἀποθάν Ἄκρίτας!»
Ἄκούει αὐτοῦ Ἄκρίτας μὲ χαμογεῶ καὶ λέει.
— Ἀτὰ μικρὰ πουλόπα εἶν ντὸ λέγνε κ' ἐγροικουῖνε
ἀφῆστε αὐτὰ τὰ παλαλά, ἄς κελαΐδουὺν καὶ χαιροῦν
καὶ φέρονε τὴ σαῖτα μου ντὸ σιρ τρακόσι πῆχες
καὶ τ' ἄλλο τὸ μικρότερον ντὸ σιρ ἐξήντα πέντε
φέρονε τὰ κυνηγόσφυλα μ, τὰ ἀλυσοδεμένα
κ' ἄς πάω καὶ νὰ κυνηγῶ καὶ σοὺ κυνηγοτόπεα,
κ' ἂν εὐρίσκω καὶ κυνηγῶ ἐγὼ κ' ἰθ' ἀποθάνω,
κ' ἂν κ' ἐν πουλὶν νὰ κυνηγῶ, ἀλήθεια, θ' ἀποθάνω.
Ἄκρίτας πάει νὰ κυνηγᾷ καὶ σοὺ κυνηγοτόπεα.
Κυνήγεσεν, κυνήγεσεν, πουθὲν κυνήγειν κ' ἤρρεν,
κ' οὐδὲ μικρὸν νὰ κυνηγᾷ πουθὲν πουλόπον ἤρρεν.
Τὸν Χάρων αἰ ἐπέντεσεν ἀπὸν σοὺ σταυροδρομῶν.
— Ποῦ πᾶς, ποῦ πᾶς, νὲ Χάρε μου, καὶ εἶσαι χαρμενός;
— Ἐγὼ σ' ἐσέναν ἔρχομαι καὶ εἶμαι χαρμενός.
— Χάρε, ντὸ ἔχεις μετ' ἐμὲν καὶ πάντ' ἀκολουθᾷς με;
κ' ἂν κἀθουμαι συγκάθεσαι κ' ἂν πορπατῶ ἀκολουθᾷς με
κ' ἂν κείμαι νὰ κοιποῦμαι γὼ γίνεσαι μῆξιλάρι μ;
Ἐμὲν Ἄκρίτα λέγνε με, ἀνίκητον Ἄκρίταν!
— Γιὰ σοῦς, γιὰ σοῦς, Ἄκρίτα μου, βερέα μὴ κανχᾶσαι,
— ἐμὲν σ' ἐσὲν ποιὸς ἔστειλεν ἀπ' ἐσὲν παληκάρο ἔν.
— Κι' ἄρο ἔλα ἄς παλεύουμε σοὺ γάλλκενον τ' ἀλῶνιν,
κ' ἂν ἐν καὶ ντὸ νικᾷς μ' ἐσὺ ἔπαρ τὴν ἡρὶ μ καὶ δέβα
κ' ἂν ἐν καὶ ντὸ νικῶ σ' ἐγὼ θὰ πέρω καὶ τὸ μαῦρο σ.
Ἐξέβαν καὶ ἐπάλεψαν κ' ἐνίκησεν ὁ Χάρων.
— Χάρε μ, ἔπαρ ἀσημικά, μαλάματα ὅσα θέλεις,
ἂν θέλεις καὶ τὸ ἄλλογο μ, ντὸ κ' ἔχ ὁ βασιλέας
ἔπαρεν τὴ σαῖτα μου ντὸ σιρ τρακόσι πῆχες,

ἔπαρ τὰ κυνηγόσκιλα μ' ἔπαρεν' ἦντι ἄν θέλεις.
— Ἐμὲν σ' ἔσεν ποιὸς ἔστειλεν ἀήκα 'κι ἐθυμίθεν,
μόνον ἐμέναν εἶπε με, «Τὴν ἕνυν ἀτ ἔπαρ κ' ἔλα».
Ἄκριτας ἀνεστέναξεν, σσὴν κάλην ἀτ ἐπῆεν.
— Ἄλλοι ἔμην τὸν ἄκλερον, ἐγὼ θὲ ν' ἀποθάω!
"Ἄς χαίρουν τὰ ψηλὰ ραχὰ καὶ τὰ παρχαρομύττα.
Ἐμπα, κάλη μ, καὶ στρωσο με θινατικὸν κρεβάτι·
θέκον ἀνθεα σσὴν κεφιλὴ μ, καὶ παρχαρὴ τζιτζέκια,
θέκον ἀνθεα πιπλώματα καὶ μουσκόμαξυλάα. . .
Ξέβεν ἢ κάλη κ' ἔστρωσε ἀνθεα καὶ μανουσίακια .

3. Ὁ Μάραντος.

Τὸν Μάραντον χαρτὶν ἐρῆεν νὰ πάη σσὴν στρατείαν·
τὴ νύχταν πάει σσὸν μάστοραν, τὴ νύχταν μαστορεύει.
Κόφτι ἄσ τ ἀσήμι πέταλα, σσὸ μάλαμαν καρφία.
Τὸν μαῖρον ἐκαλλίβωνεν κατανικρὸν σσὸ φέγγον
, ἢ κάλη ἀτ παρέστεκεν μὲ τὸ μαντῆλ καρφίω·
τὰ δάκρυα τς ἐκατήβαιναν Καλομῆνᾶ χαλάζιν.
— Ποῦ πᾶς, ποῦ πᾶς, νὲ Μάραντε, κ' ἔμην τίναν ἀφίνεις ;
— Ἀφίνω σε τὸν κύρη μου τὸν ἄε-Κωσταντίνον.
— Χάρος νὰ τρώει τὸν κύρη σου, τὸν ἄε-Κωσταντίνον.
Ποῦ πᾶς, ποῦ πᾶς, νὲ Μάραντε, κ' ἔμην τίναν ἀφίνεις ;
— Ἀφίνω σε τὴν μάνα μου, τὴν ἅγιαν Θεοτόκον.
— Χάρος νὰ τρώη τὴ μάνα σου, τὴν ἅγιαν Θεοτόκον.
Ποῦ πᾶς, ποῦ πᾶς, νὲ Μάραντε, κ' ἔμην τίναν ἀφίνεις ;
— Ἀφίνω σε τ' ἀδέλφεια μου, τοὺς δώδεκ' Ἀποστόλους.
— Χάρος νὰ πὲρ τ' ἀδέλφεια σου, τοὺς δώδεκ' Ἀποστόλους.
Ποῦ πας, ποῦ πᾶς, νὲ Μάραντε, κ' ἔμην τίναν ἀφίνεις ;
— Ἀφίνω σε τὸν κρίαρον, τὸν χρυσοκοδωνεάτεν·
ἀφίνω σε χρυσὸν σταυρὸν κ' ἀργυρὸν δαχτυλίδιον.
τὸ δαχτυλιδὸν πούλτσον καὶ φᾶ καὶ τὸ σταυρὸν προσκύνᾳ.
Κόμαν 'κι ἐξεγκοπάτεσεν, κόμαν 'κι ἐσελοκάτσεν,
κόμαν σσὴν Πὸλ 'κι ἐπάτεσεν καὶ σ' ἀργαστὲρ 'κι ἐκάτσεν
τὴν κόρ καθίζνε σσὸ σκαμνὶν κ' ἀτέν διπλοκουράζνε,
δίγνε ἄτεν φελὶν ψωμὶν καὶ πέντε κουφοκάρρα,
δίγν' ἄτεν πέντε πρόβατα καὶ δεκαπέντ' ἄρνια.
— Ἄμε, σκυλὸν κόρη, χάθητι κ' ὄρια πὶς γυρίζεις,
κ' ὄνταν θυμῶννε τὰ ραχὰ ἔβγαισον νὰ βοσκίξης
κ' ὄνταν θρεασκεὺ ὁ πόταμον κατῆβασεν καὶ πότσον.
Σσ' ἀψηλασέας βόσκιζεν, σσὰ χαμελὰ ἔμεινεν.
Ἐφτὰ χρόνια ἐπέρασεν κ' ὁ Μάραντος ἀτς 'κι ἐρῆεν
τὰ πέντ' ἐποῖκεν ἑκατόν. τὰ δεκαπέντε χίλια,

καὶ ἄσ' ἐφτά χρόνια κ' ἅπᾶν, σὲ μῆνους ὑστερηναίους
παλήκαρον ἐπέντεσεν ἅπᾶν καὶ σὸς ρα' χίλια.

Ἰκάτσει κ' ἄτεν ἐρώτεσεν τὰ τίνος νύφε εἶσαι,
τὰ τίνος εἶν τὰ πρόβατα, τὰ τίνος εἶν τ' ἀρνία,
τὰ τίνος εἶν ὁ κρίαρον, ὁ χρυσοκοδωνεάτες.

— Ὅπια, ὅπια, νὲ λιγερέ, ὅπια, ἀπ' ὄθεν ἔρθεσ,
νὰ ποίγω τὰ σκυλίτσια μου κ' ἐσὲν παραλαεύνε.

Τοῦ Μάραντε εἶν τὰ πρόβατα, τοῦ Μάραντε εἶν τ' ἀρνία,
τοῦ Μάραντε εἶν ὁ κρίαρον, ὁ χρυσοκοδωνεάτες.

Ἐφτά χρόνια ἐνέμν ἄτον κ' ἄλλα ἐφτά ἀναμένω,
ἂν ἔρται, ἔρτ' ὁ Μάραντον, ἂν κ' εἶν καλογερεῦω.

— Ὁ Μάραντον ἐπέθανεν κ' ἐγὼ ἐσὲν θὰ πέρω.

— Ὁ Μάραντον ἐπέθανε; σὸς μαναστήρ θ' ἐμπαίνω.

— Κι' ἐγὼ καλόερος γίνουμαι κ' ἀπ' ἔκει ἐσὲν θὰ πέρω.

— Κι' ἐγὼ περδία γίνουμαι καὶ σὸς καφούλ ἐμπαίνω.

— Ἀέρακας θὰ γίνουμαι κ' ἀπ' ἔκ' ἐσὲν ἀρπάζω.

— Κὸρ ἐγὼ εἶμαι ὁ Μάραντον, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄντρα σ.

— Πέει με σημάδεα τ' ὀσπιτί μ κ' ἐτότε νὰ πιστεύω.

— Μῆλον ἔχεις σὴν πόρτα σου καὶ κλήμαν σὴν αὐλίτσιασ.

— Πέει με σημάδεα τοῦ κορμή μ κ' ὁτότε νὰ πιστεύω.

— Ἐλαίαν ἔχεις σὸς μάγουλο σ, ἐλαίαν σὴν ἀμασκάλιαν.

— Καλῶς, Καλῶς τὸν Μάραντο μ, καλῶς κ' ἀπ' ὄθεν ἔρθεσ.

4. Ὁ Γιάννης.

Ἦ Ὁ Γιάννης, ὁ μονόγιαννεσ, ὁ μαναχὸν ὁ Γιάννης·

ὁ Γιάννης ἐπεπίνωξεν καὶ σὸς πεγαδ ἐπῆεν.

Ἐχτύπεσεν τὴν μαστραπὰν κ' ἐγνέφιξεν ὁ δράκον.

Ἐξέβεν δράκος ἄγγελος θέλει νὰ τρώη τὸν Γιάννην.

— Καλῶς, καλῶς τὸ πρόγεμα μ, καλῶς τὸ δευλόρι μ,
καλῶς ντὸ τρώγω κ' ἄγουπνῶ, ντὸ κείμαι καὶ κοιμουμαι.

— Ἄφσει με, δράκε μ, ἄφσει με κἂν πέντε ἔξ ἡμέρες,
ἄς πάω λέπω τὸν κύρη μου, τὴν μάνα μ τὴν καλέσαν.

ἄς πάω λέπω τ' ἀδέλφεα μου, ἔρχουμαι, δράκε μ φά με.

Ἄφσει με, δράκε μ, ἄφσει με, κἂν πέντε ἔξ ἡμέρες,

ἄς πάω λέπω τὰ χάταλι μ, δεατάχουμαι τὴ χέραν,

ἄς πάω, κ' θ' ἀργεύω ξάϊ, ἔρχουμαι, δράκε μ, φά με.

Ἦ ἦεν ὁ Γιάννης κ' ἔργεψεν κ' ὁ δράκον ἐθερέθην.

Κι' οὔνταν τερεῖ τὸ πέραν κ' ἂν ὁ Γιάννης κατηβαίνει.

Μροστά ὁ Γιάννης κύτρινος, μινρομελανιασμένος,

εἶχεν τὰ χέρεα πίστομα, τὴν γούλαν κορμασμένον·

κ' ἄλλ' ἀπ' ὀπισ ὁ κύρης ἀτ φτουλιζ τὰ γένια τ' κ' ἔρται,

κ' ἄλλ' ἀπ' ὀπισ ἡ μάνα του καταματοῦται κ' ἔρται,

κι' ἄλλ' ἀπ' ὀπίσ τ' ἀδέλφε ἀτου τὰ μαῦρα φορεμένοι,
σ' ὄλον ὀπίσ ἢ κάλη του χρυσή, καβελαρέα·
Χρυσὸν μῆλον σσά ἔχερ' ἀτης παίζει καὶ κατηβαίνει.
Κατακαρδὸν τὸν Γιάννην ἀτς καὶ φοβερίζ τὸν δράκον.
— Καλῶς, καλῶς τὸ πρόγεμα μ, καλῶς τὸ δελινάρι μ,
καλῶς ντὸ τρώγω καὶ πινῶ καὶ κείμι καὶ κοιμοῦμαι.
— Δράκε, τοξάρ τὸ πρόγεμα σ, μα'χαίρ τὸ δελινάρι σ,
κρά'ξ σσην κορφὴν πέτραν ντὸ τρώς, θάνατος ντὸ κοιμάσαι.
— Σσὸν Θό σ, σσὸν Θό σ, νὲ κόρα'σον, τὰ γονικά σ ἀπόθεν;
— Ὁ κύρη μ ἄσ' τοὺς οὐρανοὺς, ἢ μάνα μ ἄσ σὰ νέφει,
τ'ἀδέλφεα μ στράφνε καὶ βροντοῦν κι' ἐγὼ κουρτῶ τοῦ δρά-
— Καθῶς πού λὲς νὲ κόρα'σον, χάρισμα σ ἐν ὁ Γιάννης. [κούς.
'Αρ ἄμ, ἀρ ἄμε, κόρα'σον, ἄμε ἀπ' ὄθεν ἔρθες,
ἄς ἐν ὁ Γιάννης ἀδελφό μ. ἢ κάλη ἀτ ἢ νύφε μ,
τοῦ Γιάννε μ τὰ μικρότερα ἄς εἶν τ' ἐμά τ' ἀνέψα.

5. Τῆ Τρίχας τὸ γεφύρι.

Ἦ γέφυρα, ἢ γέφυρα. τῆς Τρίχας τὸ γεφύρι·
σεράντα μιστόρ ἔχτιζαν κι' ἐξήντα μαθητάδα.
Ὀλον τὴν μέραν ἔχτιζαν κι' ἀπὸ βραδὺς χαλάουν.
Μοιρολογοῦνε οἱ μαστόρ, κλαίγνε τὰ μαθητάδα
κι' ἀτὸς ὁ πρωτομάστορας ἐν βαρκαροδεμένος.
Ἔρθεν φιονήν ἀπὸ βαθεα, σση γέφυρας τὸ σκοῦλος.
— Ντὸ δίεις με, πρωτομάστορα, καὶ σταίνω τὸ γεφύρι.
— Ἄν δίγω σε τὸν κύρι μου ἄλλον κύριν παλ'κι ἔχω,
ἂν δίγω σε τὴν μάνα μου ἄλλεν μάναν παλ'κι ἔχω,
ἂν δίγω σε τὸν ἀδελφό μ, ἄλλ' ἀδελφὸν πάλ'κι ἔχω,
ἂν δίγω σε τὴν κάλη μου καλλίτεριν εὐρίκω.
Ἦ κόμαν σσὸ σπίτιν 'κι ἔφτασεν σσὸ μεσοχάν 'κι ἐκάτσεν
τὴν κιάλην ἀτ ἐπέντεσε ἀπὲς σσὸ μεσοστράτην.
— Καλῶς τὸν πρωτομάστοραν, καὶ ντ' ἔεις κ'εἶσαι φλιμένος;
— Ἔροῦξεν τὸ τ'σακούτ'σι μου σσὸ μέγαν τὴν καμάραν,
τσ' ἐμπαιν κι' ἐβγαίν καὶ φέρω ἀτο νὰ σταίνω τὸ γεφύρι;
— Κόμαν τὸν Γιάννη σ 'κι ἔλουσα καὶ σσὸ κουνὶν 'κι ἐθέκα:
κόμαν τὰ χτήνια κι' ἔλμεξα καὶ σσὸ μαντριν' 'κι ἐφέκα,
κόμαν τὸ ζμάριν 'κι ἔζμωσα καὶ τὸ φουρνὶν 'κι ἐποῖκα·
κι' ἂν ἐν καὶ ντὸ ἀληγορεῖς περμέσον, χὰιτ ἄς πάμε.
Ἦ φόρεσεν κι' ἐνέλαξεν κι' ἐχπάστεν κι' ἔχ καὶ πάει.
Ἦ χάρσεν ὄλ' οἱ μασμὸρ κι' ὄλα τὰ μαθητάδα
Σσεράντα πῆγες κατηβαίν με κάρδεαν χαρμένον,
κι' ἄλλα σεράντα κατηβαίν καὶ σίτσα κλαίει καὶ λείει.
— Ἄμιον ντὸ τρέμ' ἢ κάρδεα μου νὰ τρέμη τὸ γεφύρι,

κι' ἄμον ντὸ τρέμν τὰ γόνατα μ νὰ τρέμνε κ' οἱ δεαβάτοι.
— Εὐχέθ, κόρη. εὐχέθ, κόρη, εὐχέθ, μὴ καταρᾶσαι,
ἔεις ἀδελφὸν σσὴν ξενιτεάν, ἔρχεται καὶ δεαβαίνει.
— Ἄμον ντὸ στέκ ἢ κάρδεα μου νὰ στέκη τὸ γεφύρι
κι' ἄμον ντὸ στέκν τὰ γόνατα μ νὰ στέκνε οἱ δεαβάτοι
κ' ἔχω ἀδελφὸν σσὴν ξενιτεάν, ἔρχεται καὶ δεαβαίνει.

6. Τοῦ Γῆλ τὸ κά'στρον.

“Ὅλα τὰ κά'στρεα εἶδα κι' ὅλα γύρισα
κι' ἄμον τοῦ Γῆλ τὸ κά'στον κά'στρον 'κι ἔτονε...
Χίλ μύριοι γενιτσάροι πολεμοῦν ἄτο,
κι' οὐδ' ἐποροῦν νὰ πέρνε κι' οὐδ' ἀφῦνν' ἄτο.
Σεράντα πόρτας εἶχεν κι' ὅλα χάλκενα
κι' ἕναν μικρὸν πορτόπον διπλοχάλκενον
σεράντα γενιτσάροι πολεμοῦν ἄτο.
Κι' ἕνας μικρὸς τουρκίτσος ρωμογύριστος,
— Ντὸ δῖεις με, λέει, γενίτσαρε, κι' ἀνοίγω σε.
— Τὴν μέραν τράντα ἄσπρα κι' ἕνις ἄλογον.
Ρόκαν καὶ ροκετσούπιν βάλ σσὰ μέσα του,
ἀρδάχτιν καὶ σποντίλιν πὲρ σσὰ 'χέρε ἄτου.
μαξιλαρίτιν βάλει κι' ἀπὰν ζώ'σκεται,
κι' ἐγέντονε γυναῖκα βαρεασμένησα
τὸν κά'στον τρυγυρίζει καὶ μοιρολογᾷ.
— Ἄλλοι ἐμὲν τὴ μαύρην, τὴν ἀλλόξενον,
ποῦ θὲ νὰ παιδοποιῶ τὸν 'χειμὸν καιρόν,
ἂν ποῖ ἄτο σσὰ ὄρεα τ' ὄρεα τρώγν ἄτο
κι' ἂν ποῖ ἄτ' σσὸ λειβάδι τζάχναν πιθαμή,
ἄλλοι ἐμὲν τὴ μαύρην, τὴν ἀλλόξενον,
ἀνοίξον κα'στροπόριν, πόρτα χάλκενον,
ἀνοίξτεν νὰ ἐμπαινῶ, Τοῦρκοι δέχνε με.
Μεσάνοιξεν ἡ πόρτα, 'χίλιοι ἐσέβανε,
καὶ πρὶν καλοανοίξε μύριοι ἐσέβανε.

7. Ἡ Δεσποινῆ.

Τῆ Δεσποινῆς τὰ πρόβατα, τῆ Δεσποινῆς τ' ἀρνόπα,
τῆ Δεσποινῆς ὁ κρέαρον ὁ χουσοκοδωνεάτες.
Σσὴ Δεσποινίτσας τὴν ἀύλ'εὺν ζεστὸν ἥλιος ἐπαῖρεν,
ἦντς ἂν ἐπαρερρίγασεν ἄς πάη ἐκεῖ χουλιούται.
σσης Δεσποινίτσας τὴν ἀύλ'εὺν πα'χὺν χλόη στρωμένον,
ἦντς ἂν ἐπαρενούσταξεν ἄς πάη ἐκεῖ κοιμάται.

Σσῆ Δεσποινίτσας τὴν αὐλῆάν κορίον πεγαδομάτιν,
ἦντις ἂν ἐπαρεδίφασεν ὡς πάῃ ἐκεῖ καὶ πίνῃ.

8. Τὸ φίλεμαν.

Ἄδᾱ πέραν κι' ἀκεῖ πέραν, πέραν σὰ κυπιρῆ'σσι
στὲκ ἐκκλησίτσα μάρμαρον, μολύβι ἴσκεπασμέντσα.
Σσῆ ἐκκλησίτσα τὴν αὐλὴν χρυσὴ κόρ ἐκοιμᾶτον.
Λαλῶ ἄτεν καὶ ἴκι λαλεῖ, ἴσυρῖς ἄτεν, ἴκι σκοῦται,
κλίσκουμαι κᾶ, φιλῶ ἄτεν, κι' ἄτε λαγκεὺ καὶ σκοῦται.
Ἰ' ὠμάτῃ ἄτς φῶς ἐγόμεωσα, τὸ στόμαν ἄτς; λαλόπον.

9. Ἡ Δεμόνα.

Σήτσα πέγνα μάλια μάλια
ἠῦρα μάλια καὶ λειβάδεα.
ἠῦρα μάλια καὶ λειβάδεα
ἀναράντζι, πορτοκάλλι
καὶ σσὴν ἄκράν κρουὸν πεγάδιν.
Ἔπλωσα νὰ κόφτω ἕναν
κι' ἐχολιάστεν ἡ Δεμόνα
καὶ τοῦ Γῆλ ἡ θεγατέρα.
Ντὸ χολιά'σκεσαι, Δεμόνα,
πᾶς κ' ἐτσάκωσα κλαδόπον,
πᾶς κ' ἐμάρενα φυλλόπον.
Κι' ἂν ἐτσάκωσα κλαδόπον
νὰ τσακοῦται τὸ ἄχερόπο μ.
κι' ἂν ἐμάρανα φυλλόπον
νὰ μαραίνετ' τὸ καρδόπο μ.
Ἡῦρα τοῦ ἄχερὶ μ τὰ μῆλα
καὶ τὴ νύχτας παιγνιτόρεα.

10. Ἐνα καράβι Κρητικό.

Ἐνα καράβι Κρητικό
οὐδὲ μεγάλο οὐδὲ μικρό,
μόνο σεράντι διὸ πηχῶν,
πάει ὄλον τὸ γαλὸ γιαλὸ
κι ὄλον τὸ περιγιαλί.
(Ἐ γιὰ μ' ὄλα τήρα μ' ὄλα
ἦοθαν τὰ καράβια ὄλα

στῶν Πλατάνων τὸν λιμίονα).
Καραβοκύρι Κρητικῆ
πάρε κι' ἐμένα γραμματικό,
δόσε κι' ἐμένα μερτικὸ
ἕνα φλουρὶ βενέτικο.
(* Ἐ γιὰ μ' ὄλα κ.λ.π.)

11. Κρωμέτκα τραφδίας (δίστιχα).

Ἄ.στρῶα ντὸ περφανεῖτε με τὴ νύχταν ντὸ γυρίζω,
σεβτιάν ἔχω σσην κάρδεα μου καὶ πῶς νὰ ταγιανίζω.

Τῆ θάλασσας τὸ βοετὸν ἀκούω καὶ τρομάζω,
τὰ ἔμορφα τὰ κόρα'σα ἴέπω κι' ἀναστενάζω.

Ὅλον τὸν κόσμον θὰ κουρτῶ, τὴ θάλασσαν θὰ πίνω
κι' ἐγὼ ἐσέν, ἀγάπη μου, σ' ἄλλα ἔχερα ἴκι ἀφύνω.

Τ' ὠμάτσα μ ἀραεύνε σε, ἦ ἴψη μ ἀροθυμᾶσαι,
πῶς ἦσυχᾶς τὸ ἴψοπο σου καὶ μοναχὸν κοιμᾶσαι.

Ἄς ἔμουν πράσινον χορτᾶρ κι' ἐφύτρωνα σ' αὐλόπο σ
κι' ἐφέρνα κόκκινον τ'σιτ'σὲκ κι' ἔκαια τὸ καρδόπο σ.

Τὸ πόιν ἀτσ ἔν λεγνόμακρον, τὰ χρόνι ἀτς εἶν ὀλίγα,
καὶ γιὰ τ ἀτέν τὴν ἀπιστον σπὸν θάνατον ἐπῆγα.

Ἄλλοι ἐμὲν τὸν ὄρφανόν, κανὰν σπὸν κόσμον ἴκι ἔχω,
ἀν τρώη μ ὁ λύκον σπὸ ρα'χὴν ἀραευτὴν πάλ ἴκι ἔχω.

Κορτσόπα ντὸ τερεῖτε με καὶ καὶ ντὸ χαμογελεῖτεν
σεβτιάν ντὸ ἔν ἴκι ξέρετε, τ'σεγέλκα ἴκι ἐγκυκάτεν.

Τὸ σπαλερόπο σ κόκκινον κι' ἦ φωτά σ γερανεόν
καὶ τὸ γλυκὺν ἦ καλατ'σὴ σ Τοῦρκοκον ἐφτεῖαι Ρωμαῖον.

Κόκκινον ἔν ὁ πρόσωπο σ, ξανθὰ εἶν τὰ μαλία σ,
ἄμον ντὸ ἔν τὸ τέρεμα σ νὰ ἔτον κι' ἦ καρδιά σ.

Τ'σαπκὸν ἐξῆβεν τ' ὄνομα μ κι' ὁ κόσμος μαρτυρᾶ το:
τὸ φίλεμιν ντ' ἐδόκες με, κορτσόπον, ἔλα, νὰ το.

Κορτσόπον, φρό κι' ἀνάλλαξον κι' ἔλα κάθκα σὸ γιάνι μ,
ἐσέναν νὰ μυρίσκουμαι, παρχάρι τουτουγιάνι

Κορτσόπον ντὸ νὰ δίγω σε καὶ ντὸ ν' εὐχαριστῶ σε,
τ' ἐμψὸν τὴν ἴψη μ ἄς δίγω σε καὶ τ' ἄλλο ἄς χωρστῶ σε.

Ἄς τρώγωμε κι' ἄς πίνωμε κι' ἄς κείμεσ καὶ κοιμοῦμεσ,
κι' αὐτ' ὁ κόσμος ψεύτικος κ' ἔμεῖς γιολτζίδες εἶμεσ.

Βρε'χὴ βρε'χὴ 'κι βρέχομαι, διψῶ, νερὸν 'κι πίνω,
κόρη ἄσσο 'χερόπο σου φαρμάκ νὰ δίεις με πίνω.

Βάλεν τὴν τάπλαν ζαρωτὰ κι' ἔβγι ἅπὰν σὸ δῶμαν,
καὶ πέει με «καλῶς ὄρισες» μὲ τὸ γλυκὺν τὸ στόμαν.

'Αναθεμὰ τὴν ξενιτῶν κι' ὄθεν 'κι πάει λαλία,
τ' ὀμάτῶ μ ἔσκοτείνεψαν ἄσσην ἀροθυμίαν.

'Εμέναν τρώει ἡ ξενιτῶ κ' ἔσεν τὰ θλιμισάκρῶσ,
στερέα μ, τὸ μαντύλι μου ἔσάπεν ἄσσὰ δάκρῶσ.

Ἄς εἶχα χίλια πρόβατα καὶ πεντακόσ ἀρνόπα,
ἄς εἶχα τὴν τρυγῶνα μου σὴ Κρῶμὴ τὰ ρα'χόπι.

'Εξέροτς οὔνταν ἐκάθουμον σὴ χωραφῆ τὴν ἄκρῶν,
ἐποίνες με καὶ ἔκλαιγα κ' ἐσπούγκιζες τὰ δάκρῶσ μ :

Γράφω γράμμαν καὶ στείλω σε καὶ βάλ ἅπὰν τὴ βούλι μ
καὶ θέλω νὰ καρδῶνω σε νὸ μὴ κρεμάντς τὴ γούλαν.

'Απόψ εἶδα ἕναν ὄνερον σὴτ' ἐκοίμουν σὸ στρωῶμαν,
εἶδα, πουλί μ, ἐφίλνα σε γλυκέ' ἀπέσ σὸ στόμαν

Ὅλα τὰ ἄστρῶσ τ' οὐρανῶ σὴ στράτα μ ἀπλωμένα,
καταπιτῶ καὶ ἔρχουμαι, τρυγῶνα μ, γὰ τ' ἔσέναν.

Τὸν οὐρανὸν χωστωτῶ τὴν 'ψύ μ τὸν Ἄδιην τὸ κοροπό μ
ἄς εἶχα κι' ἄς ἔρίλνα σε γλυκέα σ' ἐγκαλόπο μ.

Ὁ οὐρανὸν κ' ἡ θάλασσα ταβίζνε μὲ τὴ δύσιν
κι' ἐγὼ μὲ τὴν ἀγάπη μου ἔχω μεγάλον κορίσιν.

Πουλόπο μ, ἐροθύμεσα στείλω με τὸ μαντύλι σ,
νά μουν πουλὶν κι' ἐλέτανα κι' ἔρχουμ' σὸ πιρ λιθύρι σ.

Τὴν ὄραν ντὸ 'κι ἐλέπω σε πῶ νὰ παλιλοῦμε,
ἄρημον νὰ ἔν καίουμαι, κρεμὸς νὰ ἔν σκοτοῦμαι.

'Εμὲν μάνα κι ἐγένεσεν, ἐμὲν κύρις κ' ἐποῖκεν,
ἐμὲν κορῶνα ξέρασεν, σὸ ποταμάκο ἐποῖκεν.

'Αλλὸ σὸ σπίτι σ 'κι πατῶ, σὴν αὔλεαs 'κι δεαβίνω
ἄλλην κόρην ἐγάπεσα, ἔσεν ὅ' ἀπιδεαβαίνω.

Ἐμορφος καὶ παντέμορφος, φορεῖς καὶ τὰ μαβία,
ἐβγαίντς ἅπὰν σὸ' ἐξώποροτον παλαλόντς τὰ παιδία.

Ἄσπρα φορεῖς, ἄσπρ' ἀνγλάεις, ἄσπρον ἔν τὸ καρδόπο σ,
ὡς ἔζωρα ποῖόν παληκάρ θὰ κεῖται ἀπέσ σοδ ὕποπο σ.

Πάει ὁ ποπᾶς, πάει ὁ ποπᾶς φιλεῖ τὴν Παναῖταν,
πάω κι' ἐγὼ τὸ παληκάρ φιλῶ τὴν ποπαδίαν.

Λελεύω σε, θειήτσα μου, κουρπὰν σὰ ποδαρόπα σ,
γιὰ ποῖσω μ, ἕναν πετεινὸν ἀπέσ σοδ νοσακόλα σ.

Ἄποψ ὁ ἥλιον δίπλωσεν κι' ὁ φέγγον ἐπιάσεν
καὶ τ' ἐμὸν τὸ μικρὸν τ' ἀρνὶν ἕξ ἐπαραβραδεάσεν.

Θ' ἀπόθάνω ψεματικά θὰ τερῶ κανεῖς κλέει με,
τὰ μυστικά ντὸ εἶπα με θὰ τέρω βανεῖς λέει με.

Χαντσούκα γιὰ χαμέλυνον καὶ γιὰ θὰ χαμελύνω,
σὴν Παναῖταν ὁμνοῖσα ἀσπὸ νερό σ θὰ πίνω.

Ἄνάθεμα τὸ δεάταγμαν καὶ τὴ στράταν ντὸ δεῖξ με,
θὰ πάω κι' ἄλλο 'κι ἔρχουμε, θ' ἀράευσ καὶ 'κι εὐρίκς με.

Πολλὰ καιρὸν ἐμ ἄρρωστος κι' ἀτώρα ἐλαρωθῶ,
εἶδα τὴν τάπλαν ζαρωτὰ καὶ ξὰν ἐπαλαλώθῶ.

Κάμνω καὶ δίγω σοδ ρακήν, παρόπον 'κι ἀπομέν με,
κι' ἀτώρα ἢ τρυγώνι μου κάθεται κι' ἀναμέν με.

Νύχταν ἡμέραν πορπατῶ καὶ μοναχὸς γυρίζω,
τῇ κάρδεας μ τὴν καμονὴν ὀλίγον νὰ δροσίζω.

Ἐγὼ γράμματα 'κι ἔμαθα καὶ δέσκαλος ἐκάτσα,
τὰ ἔμορφα τὰ κόρα'σα τὸ σεβταλοὺκ ἐμάτσα.

Χωρὶς ἀέραν τὸ πουλὶν, χωρὶς νερὸν τὸ ψάρι,
χωρὶς ἀγάπ 'κι γίνετα κανέναν παληκάρι.

Γ' ἀρνόπο μ οὔνταν κρούει σοδ νοῦ μ τὸ αἷμα μου θολώνει
ὁ ροῦς μ ταουτετέκεται ἄμον ἀ'χούρ σο' ἀλῶνι.

Καὶ τὰ τσιτσία σ ἀρχινοῦν κόρη νὰ καρδιώννε,
ἐσέναν ἐμορφύννε σε κι' ἐμέναν θανατώννε.

Εἶδ ἄτεν μὲ τὸ κόκκινα, ὁμαζίνες Παναῖτα,
κι' οὔνταν ἐκαλοτέρεσα ἔτονε ἡ Μαρία.

Ἄγγελος εἶσαι, νὲ πουλί μ, κι' ἀγγελικὰ κοιμάσαι
κι' ἀγγελικὰ ἐκοῦξα σε ἐμέναν νὰ θυμάσαι.

Ἄνάθεμα καὶ τὴ μαστόρτς ποῦ χτίζνε τὰ καράβια
καὶ ξενιτεύνε σοδ μακρὰ τ' ὁμορφα παληκάρσα.

Θὰ γίνουμι και κουιμ'ψης θὰ χτίζω δαχτυλίδεα,
θὰ πορπατώ και δίγ'άτα σσ' ὀμάτ'εα και σσ' ὀφριδέα.

'Εθέλνα ν' ἀνταμώνω σε, νὰ 'λέγω σε καμπόσα
και ἄν 'κι ἐγύριζα τὸ νοῦ σ' ἄς ἔκοβες τὴν γλώσσα μ.

Τὴν τσουναν τὴν μανίτσα σου ρακίν, κρασίν ποτίζω
και σσην ἀγκάλια σ' ἔρχουμε φιλω και τσουρμουλίζω.

Πέντε φλουρία βενέτικα τὰ πέντε τρουπεμένα
σση γούλα σ' θὰ κρεμάν'άτα νὰ ἀγαπάς κι' ἐμέναν.

Τερέστε ἄτα, τερέστε ἄτα τὰ σειραλαεμένα,
τ' ἄλλα τρανά τ' ἄλλα μικρὰ τ' ἄλλα σημαδεμένα.

Σεράντα μῆλα κόκκινα σ' ἕναν μαντύλ δεμένα,
σεράντ' ἀγαπς και ἄν ἐφτᾶς 'κ' εὐρίκς ἄμον κι' ἐμέναν.

Ὀμνῶ και κατακαίουμι σσ' ὀματόπα μ τὸ δύο
πουλόπο μ ἄν κρεμάννε με ἔσεν 'κι παραδίγω.

Βάλεν κρασίν, βάλεν ρακίν, γόμωσον τὸ ποτήρι μ,
φαρμάκ νὰ ἔν θὰ πίν'άτο ἄσσ' ἔσεν τὸ χαιτήρι.

'Αγνὰ εἶν τὰ τερέματά σ, ἄγνὰ εἶναι τὰ κάλια σ,
τὰ περιστέρεα κελαιδοῦν σσ' ἔμορφον τὴν ἀγκάλια σ.

Καλὰ πεῖκα κι' ἐγάπεσα σση μαχαλάν κορτσόπον,
ἐμπαίν κι' ἐβγαίν κι' ἐλέπ' ἄτε, χαιρέται τὸ καρδόπο μ.

'Αρνόπο μ, οῦνταν πὰς σσ' ὀρμάν κι' ἐφτᾶς τὸ 'σελεκόπο σ,
τὰ δέντρα 'κι ἐρωτοῦνε σε ποῦ ἔν τ' ἄλλο τ' ἐχόπο σ.

'Αγνὰ εἶν τὰ τερέματα τς, ἄγνὰ εἶν τὰ πιτζίμ'εα τς,
νὰ ἔξερα ποῖον παληκάο θὰ κείναι ἀπὲς σσην 'ψην ἄτς.

'Απιδεαβαίνω τὰ ρα'χὰ πάω σσὰ θαλισσάκρεα,
κι' ἀτώρα και τ' ἐμὸν τ' ἄρνιν τὸν κόσμον γομόν δάκρεα,

'Ανάθεμι και τὰ μακρὰ και τὰ πιδεβασέας,
τὴν κιάρδεα μ παλ' ἐγόμωσαν τέρετα κοῖ πικρασέας.

Τ' ἄσπον τὸ τζιερόπο μου ποῖκς ἄτο μανέαν,
τὸν ἥλιον αἴμαν νὰ ἐλέπς, τὴ γῆν σκοτειναςέαν.

Τὴν ἔμορφον ποῦ 'κι ἀγαπᾶ και ἰχτιπάρ' κι' ἐφτᾶε
θὰ κατζεινίζν' ἄτον δεαβόλ, σσην κόλασην θὰ πῆη.

Ψηλὰ βουνὰ και πράσινα και δέντρα φυλλομένα
γιὰ φέρετε με τὴν κἀλη μου γιὰ πάρετεν και ν' ἐμέναν

Ἐνώ μ ἐκεῖνο τὸ πουλὶν τὸ παραπονεμένον,
ντ' ἔχτισα τὴν φωλέα μου σὲ δέντρον μαρμεμένον.

Τ' ἄφημον τρώγ τὸ σίδερον καὶ τὸ σκωλὲκ τὸ ξύλον
κ' ἐσ' ἔφρας τὴ νιότη μου, πού ἔτον ἄμον μῆλον.

Βάλεν τὸν ἥλιον πρόσωπον, σὴν κάρδεαν τὸ φεγγάρι,
ἔβγα καὶ καλοσόρισον ἐμὲν τὸ παληκάρι.

Ἦλιον μαραίνει μάραντα καὶ παλαλὰ χορτάρια,
κ' ἐσὺ μαραίνεις τοῦ Κρωμέτς, Ρωμαίικα παληκάρια.

Τὰ τραγωδίας τὰ καλὰ τ' ἔναν πέει τ' ἄλλο ἄξον,
τὰ ἔμορφα τὰ κόρα'σα τ' ἔναν φίλ, τ' ἄλλο δάξον.

Μικρίκον τζοβαῖτρα'σιν πῶς ἔχασεν τὴν ὕα σ,
ποῖος θὰ σὴρ τὴν καμονή σ καὶ τὴν ἀροθυμία σ.

Τὰ ξυλ' ἄτς ἔσανε ξερά, ξερά κ' ἐλαφοκέρα,
τὰ λόγι' ἄτς ἔσανε ἄγνά καὶ τὰ χειλόπα τς μέλια.

Ἄν θέλτς νὰ ξῶ, πουλόπο μου, νὰ ζῶ καὶ νὰ ἐλέπς με,
θέλω μὲ τὸ στομόπο σου «τ' ἐσὸν εἶμαι» νὰ λές με.

Ἐγὼ ἀγαπῶ σε κ' ἔρχουμαι κ' ἐσὺ παραμερίζεις με,
σ' ἐγκάλοπο σ ἐτρανίνα κ' ἀτώρα 'κι ἐγνωρίζεις με.

Μικρὸν καὶ γλυκο'συντ'σευτον κόκκινον πιπερόπον
γιὰ ἔλα ἔμπα σσὸ χορόν, ἔμπα καὶ σσὸ 'χερόπο μ.

Ψηλὸν ρα'χὴν χαμέλυνον, κατήβ' ἀφὰκ καὶ κρίσον,
ἐμὲν καὶ τὴν τρυγῶνα μου σ' ἔναν μέρος γιὰ ποῖσον.

Ἀγάπην πού 'κι ἐγάπεσεν, φιλίαν πού 'κι ἐποίκεν
χαῖβ'όν ἔρθεν μ' ἐπέρασεν, καλαπαλουκ' ἐποίκεν.

Ἄλλοι ἐμὲν μανίτσα μου ἄλλο 'κ εἶδα δοῖκον,
τὸ κρεβατόπο μ εὔκαιρον, τὸ μαξιλάρ καρίκκον.

Ἄλλο 'κι πάω σσὸν παρχάρ, ἄλλο 'κι παρχαρεύω,
ἄλλο 'κι λέγω καὶ γελῶ, ἄλλο 'κι μασχαρεύω.

Ἀνάθεμά σε, σκυλ' κουτάβ, διπρόσωπος πῶς εἶσαι,
μὲ τ' ἄλλους λείεις καὶ γελᾷς, μὲ τ' ἄλλους στρώντς καὶ κείσαι.

Ἐρθεν, πουλί μ, ἡ ἀνοιξη, ἄς πᾶμε σσὰ χαράντας,
ἄς κάθουμαι καὶ λέω σε καρδίας καμονάντας.

Ἄς ἔμουν ἕνας δεάβολος μὲ τρία κωδονόπι,
πορπάτνα τὰ μεσάνυχτα κ' ἐγγέφιζα κορτσόπα.

Νὰ σὰν ἐσᾶς, ψηλὰ ρα'χά, πάντα χλοροφυλλᾶτε,
δεαβαίννε χρόνια καὶ καιροὺς καμίαν 'κι γερᾶτε.

'Εμέτρεσα τὰ δάχτυλα σ, τὰ δέκα δαχτυλίδια σ,
ἀτὰ ἐγὼ 'κι ἀλλάξ ἀτα σ' ὁμάτεια σ καὶ σο' ὀφρίδια σ.

'Εγὼ εἶμαι ρα'χόπουλον, σσὴν δίσαν μαθεμένον,
σ' ἕναν κορτσόπον ἔμορφον εἶμαι σημαδεμένον.

Κρωμέτες 'σὺλ νίδς εἶμαι ἀγαπῶ τὰ τσουντσούνας,
ἀγαπῶ καὶ τὰ κόρτσopa ντὸ φοροῦν τὰ ζουπούνας.

'Ασπα φορεῖς, ἄσπρ' ἀναλάεις, ἄσπρον ἔν ἡ καρδιά σ.
ἄσπρα τ'σίτ'σέκια κ'χύουνταν ἄσσην περπατησίας.

'Σελεκ ἐσελεκίασα αἴλοι πού θὰ φοροῦται,
ἀντραν πού ἔ'χ σσὴν ξενιτιὰν ἄς πάει ρουζ καὶ σκοτοῦται.

Θεέ μου, ἐπουράνιε, ἄρ δόσμα τ' ἀνοιγάρεα,
ν' ἀνοίγω τὸν Παράδεισον κι' εὐγαίννε παληκάρεα.

Τ' ἀτωριζνὰ τὰ κόρτσόπα τὴ μάναν 'κι ἐρωτοῦνε,
πέρνε τὸν ν'σαλίν ἄτουν καὶ πάγγε πορπατοῦνε.

'Αφκὰ σσὸν 'Αε-Θόδωρον θεριζ τ' ἔμὸν τ' ἄρονόπον
καὶ ντ' ἔμορφα καὶ νόστιμα κρατεῖ τὸ καγανόπον.

Τὸ 'χελιδὸν σσὴν φωλεὰν κοιμᾶται μὲ τὸ τέρι,
κι' ἐγὼ κοιμοῦμαι μοναχὸς 'χειμῶνα καλοκαῖρι

Τὸν ἄε-Γιὼρ τάζω κερὶν καὶ τὸ Χριστὸν λαμπάδαν,
νὰ φέρνε καὶ τὴν κάλη μου ἀπὲς σσὴν ἔβδομίδαν.

'Νὰ εἶχα φίλον μυστικὸν γιὰ τὴν πρανισία μ,
νὰ κάθουμαι καὶ λέγ' ἄτον πῶς καίετ' ἡ καρδιά μ.

Βράδυνεν καὶ παρακαλῶ πότε θὰ ξυμερῶνη,
νὰ 'λέπνε σε τὰ μάτεια μου κι' ὁ νοὺς ιμ νὰ ἡμερῶνη.

Ε. Λ.